‘Amerikaanse prof wilde mij koste wat kost terug’

Werktuigbouwkundig ingenieur ***Bas Overvelde (26)*** *is net begonnen met zijn promotieonderzoek aan Harvard University. Na een stage hield hij zijn contacten daar warm via Skype.*

“Toen ik bezig was met mijn bachelor aan de TU Delft, ontdekte ik mijn passie voor onderzoek. Ik besloot mijn leven te wijden aan de wetenschap. Ik hou van wiskunde, het is een taal die ik goed versta. Maar wiskunde alleen vond ik als studie te abstract. Het is de menselijke maat die het interessant maakt voor mij. Een nieuw materiaal ontwerpen dat sterk en toch licht is, bijvoorbeeld, en dat je kunt toepassen in de luchtvaart of in de geneeskunde. Ik doe dat op de computer, schrijf daar de algoritmes voor.
Bij een academische carrière hoort naar mijn mening ervaring opdoen in het buitenland. Zodra het tijd werd voor de verplichte stage, heb ik me daarom aangemeld bij Harvard. En ik had mazzel. Net toen mijn brief daar op de mat viel, waren ze op zoek naar nieuwe mensen. Als stagiair zou ik de vakgroep geen geld kosten. Dat sprak in mijn voordeel. Zo kwam ik via de achterdeur binnen, op een plek die veel meer behelsde dan een doorsnee stageplaats. Ik had mijn eigen bureautje en werkte vanaf het allereerste moment mee in het team alsof ik al met mijn PhD bezig was, tussen inspirerende en aardige mensen. Ik heb zonder meer fantastische maanden in Amerika beleefd. Ik hoopte dan ook van harte dat ik zou kunnen terugkeren om promotieonderzoek te doen.

Voordeur

Maar eerst moest ik nog zo’n anderhalf jaar in Nederland overbruggen, tot ik mijn master had gehaald. Via Skype hield ik mijn contacten in Amerika warm. Dat voelde bepaald niet als een verplichting, want ik kon het goed vinden met de mensen met wie ik daar had samengewerkt. En in Delft hield ik me bezig met dingen die ze ook op Harvard interessant vonden. Zodra ik mijn diploma op zak had, schreef ik weer een sollicitatiebrief. Deze keer moest ik gewoon door de voordeur zien binnen te komen, via een strenge beoordelingscommissie. Gelukkig zagen ze het zitten met me. Mijn Amerikaanse professor wilde me koste wat kost terug en heeft vurig voor me gepleit, dat heeft ongetwijfeld ook geholpen.
Ik bekostig mijn verblijf in Amerika met een Fulbright-beurs en een salaris van Harvard. Samen met mijn vrouw woon ik in een huurhuis bij een Amerikaanse huisbaas. Niet op de roemruchte Harvard-campus, nee. In Delft heb ik een poos in een studentenhuis gewoond en daar heb ik veel lol gehad, maar dat ligt nu wel achter me. Omdat we hier nog zeker vier jaar zullen blijven, zijn we druk bezig ons leven hier in te richten. We verkeren aan de universiteit in een internationaal milieu. Iedereen moet zich een beetje aan elkaar aanpassen en zo creëren we als het ware onze eigen cultuur. De onderzoekswereld overstijgt alle grenzen.”

ANNEMIEKE BOSMAN